

נס"ד

רבנו נחמן

מברסלב

די שכיח

פירשנים על פרשת השבוע

וַיַּחֲזֵן אֶת הָעַם אֶשְׁרֵי-אֹתוֹ וְאֶת-הַצֹּאן וְכוּ' לְשֵׁנֵי מַחֲנֹת וְכוּ'... וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לַפְּלִיטָה

(בראשית ל"ב, ח-ט')

שִׁבְשֵׁרוּאִין שִׁקְשָׁה לְהַשִּׁיג הַעֲצָה הַשְּׂלֵמָה, צְרִיכִין לְהִתְנַהֵג לְפִי חֻלְקַת הַעֲצָה עַל-כָּל-פָּנִים, בְּאִפְּן שְׁעַל-כָּל-פָּנִים יְהִיָּה נִשְׁאָר לוֹ מַחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לַפְּלִיטָה וְלֹא יְהִיָּה נֶאֱבָד לְגַמְרֵי חֵם וְשָׁלוֹם. שְׁלֹא יֹאמֶר שְׂוִילָךְ וַיִּתְּנֶנָּה וְכוּ' רַחֲמָנָא לְצַלָּן, רַק יִשְׁתַּדַּל שְׁעַל-כָּל-פָּנִים יִשְׁאָר מֵהַ שְׂוִישְׁאָר וְכוּ'. הֵינּוּ בְּשֵׁרוּאָה אָדָם שֶׁהַיִּצְרָה־הָרַע מִתְנַבֵּר עָלָיו כְּמוֹ שֶׁמִּתְנַבֵּר, וְנִדְמָה לוֹ שְׂוִיָּין בְּכַחוֹ לַעֲמֹד בְּנִגְדוֹ בְּרָאוּי, וְכֹל מֵהַ שְׁחֹשֵׁב עֲצוֹת וְתַחבּוּלוֹת אֵינּוּ עוֹלָה בְּיָדוֹ בְּרָאוּי, וּמַחֲמַת זֶה עֲצוֹתוֹ חִלּוּקָה תְּמִיד, אֲזִי כֹל עֲצוֹתוֹ הַעֲקָרִיית שְׂוִיסְמֹךְ עַל כַּח הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שֶׁבְּאִיזָה דֶרֶךְ שְׂוִילָךְ יִמְצָא בּוֹ ה' יִתְבָּרֵךְ. וְלַעֲת עֵתָה יִתְנַהֵג כְּפִי חֻלְקַת הַעֲצָה, שְׂוִיָּה בְּחִינַת 'וַיַּחֲזֵן אֶת הָעַם וְכוּ' וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לַפְּלִיטָה, הֵינּוּ שְׂוִיקְבַע בְּלָבוֹ שְׂוִיָּה אֶפְ-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי חֲזֹק שְׁלֹא אֶהְיֶה נֶסוּג אַחֲרֵי לְגַמְרֵי מֵה' יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא אֵי-אֵשׁ אֶת עֲצְמִי לְעוֹלָם, וְלֹא אֶהְיֶה חֵם וְשָׁלוֹם מֵהַחֲסִידִים הַנְּפוּלִים שֶׁהֵם גְּרוּעִים וְכוּ' רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כְּמוֹ שֶׁשְּׁמַעְנוּ מִצְּדִיקִים, רַק אֲנִי עַל מִשְׁמַרְתִּי אֶעֱמֹד לְחַטָּף מֵהַ שְׂאוּכַל, לְמַעַן יְהִיָּה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לַפְּלִיטָה. לְמַשָּׁל, שֶׁהָאָדָם חָפֵץ שְׂוִילְמוֹד הַרְבֵּה וַיִּתְפַּלֵּל וַיִּרְבֶּה בְּהַתְּבוּדוֹת, וַיְהִיָּה נָקִי מֵעֵתָה מִכָּל חַטָּא וְהַרְהוּר וְכוּ', וְרוּאָה שִׁקְשָׁה עָלָיו וְכוּ', יְהִיָּה חֲזֹק בְּדַעְתּוֹ שְׁעַל-כָּל-פָּנִים מֵהַ שְׂאוּכַל לְחַטָּף בְּחַיִּי, אֶתְיַנַּע בְּכָל כַּחֵי לְחַטָּף אִיזָה טוֹב כֹּל יוֹם מִיָּמֵי חַיִּי, וְאִם חֵם וְשָׁלוֹם לֹא אוֹכַל לְהַתְּפַלֵּל כֻּלָּל, אֶרְאֶה לְדַבֵּר אַחֲרַי בְּךָ אִיזָה דְּבוּר שֶׁל תַּחֲנֹה וּבִקְשָׁה וְכוּ'. וְאִם יִמְנַעְנֵי חֵם וְשָׁלוֹם גַּם מִזֶּה מֵהַ שֶׁ לַעֲשׂוֹת (כְּמוֹ שֶׁשְּׁמַעְתִּי מִפִּי ז"ל), אֶפְ-עַל-פִּי-כֵן אֶלְמוֹד מַעֲט אוֹ הַרְבֵּה, וְעַל-כָּל-פָּנִים אֶתְנַבֵּר בְּרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים לְה' יִתְבָּרֵךְ, וְאֶצְעֵק עַל-כָּל-פָּנִים רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם הוֹשִׁיעָה, וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה. וְאִם עֲצוֹתִי חִלּוּקָה אִם לִסַּע אוֹ לִישֵׁב בְּבֵיתִי, וְאֵינִי יוֹכֵל לְתַת עֲצָה לְנַפְשִׁי, עַל-כָּל-פָּנִים אֲנִי חֲזֹק בְּדַעְתִּי, שְׂבִין בְּבֵיתִי בִּין בְּדֶרֶךְ אַחֲרָי טוֹב מֵהַ שְׂאוּכַל. וְכֵן בְּשְׂאָרֵי דְּבָרִים שְׂוִי אֶפְשָׁר לְפָרְטֵם, וְכֹל זֶה בְּחִינַת 'וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לַפְּלִיטָה'. וְזֶה שֶׁפָּרַשׁ רַש"י: בְּעַל כְּרַחוּ, כִּי אֶלְחֵם עִמּוֹ. כִּי בִּזְה אֲנִי חֲזֹק שֶׁבְּעַל כְּרַחוּ יְהִיָּה מְכַרָּה לְהַנִּיחֵנִי שְׂוִיָּה נִשְׁאָר לִי עַל-כָּל-פָּנִים מַחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לַפְּלִיטָה, כִּי אֶלְחֵם עִמּוֹ עַל זֶה בְּכַחוֹ שֶׁל הַצְּדִיק וְכוּ', וְכִמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֵׁם: הַתְּקִין עֲצֻמוֹ לְשִׁלְשָׁה דְּבָרִים: לְדוּרוֹן, וְלַתְּפִלָּה וְלַמְּלַחְמָה. לְדוּרוֹן — זֶה בְּחִינַת הַמְּנַחָה שֶׁשָּׁלַח אֵלָיו, וּבְעֵנִין מַלְחַמַת

הַיִּצְרָה־הָרַע הוּא בְּחִינַת סוֹד שְׂעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְסוֹד מַיִם הַאֲחֵרוֹנִים שֶׁהוּא בְּחִינַת סוֹד הַמְּנַחָה שֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ (כְּמוֹבָא בְּסִפְרִים), שְׂוִיָּה בְּחִינַת דְּבָרָה תוֹרָה בְּנִגְד יִצְרָה־הָרַע וְכוּ' (פָּרַשַׁת כִּי תִצֵּא). 'לְתַפְּלָה' — פָּרַשׁ רַש"י אֶלְקֵי אֲדוּנֵי אַבְרָהָם וְכוּ', זֶה בְּחִינַת שְׂוִיָּה וְצַעֲקָה לְה' יִתְבָּרֵךְ, שְׂוִיָּה אֶצְעֵק תְּמִיד שְׂוִיָּה לְגַמְרֵי בּוֹכוֹת אֲבוֹתֵינוּ שֶׁהֵם הַצְּדִיקִים הָאֵמֶתִים וְכוּ'. 'לְמַלְחָמָה' — וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לַפְּלִיטָה וְכוּ' (קַב"ט):

וְרוּחַ תְּשִׁימוּ

(בראשית ל"ב, י"ז)

לְפַעֲמִים נִתְבַּלְבַּל דַּעַת הָאָדָם בְּשַׁעַת יְסוּרִין וְצַעַר, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ כֹּל הָעוֹלָם נָפַל עָלָיו, וְכְאִלוֹ חֵם וְשָׁלוֹם כֹּל הַצְּרוֹת נִתְקַבְּצוּ וּבָאוּ עָלָיו יַחַד, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּלִי הַרְחֵבָה כֻּלָּל, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְעַקֵּם לְבוֹ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְאֵינּוּ יוֹכֵל לַצְּעֵק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּאֵמֶת, וְאֲזִי עַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַבֵּין עָלָיו הַצְּרוֹת בְּאֵמֶת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כִּי כֹל הַנִּמְשָׁךְ אַחֲרַי צַעֲרוֹ, הַצַּעַר נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו, עַל-כֵּן צְרִיכִין לְזַהַר מְאֹד לְתַן רוּחַ בְּדַעְתּוֹ, לְמַצָּא הַרְחֵבוֹת גַּם בְּתוֹךְ הַצְּרוֹת בְּעֲצֻמוֹ, וְלִהְיֵא תוֹדָה וְהוֹדָאָה עַל זֶה בְּכָל עֵת. כִּי בְּאֵמֶת בְּכָל צָרָה שֶׁבְּעוֹלָם יֵשׁ בְּתוֹכָהּ הַרְחֵבָה, בְּחִינַת "בְּצַר הַרְחֵבְתָּ לִי" כְּנ"ל, שְׂוִיָּה בְּחִינַת "וְרוּחַ תְּשִׁימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר", הַנֶּאֱמָר בְּיַעֲקֹב אֲבִינוּ, שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל הַצְּרוֹת וְהַגְּלוּיוֹת, שֶׁכְּנֹן יַעֲקֹב לְתַן רוּחַ בֵּין הַצְּרוֹת וְהַגְּלוּיוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה מְכַנְיַעִין קְלַפַּת שׂוֹר וְחִמּוֹר, שֶׁהֵם בְּחִינַת קְלַפַּת עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל, שֶׁהֵם כֻּלָּל כֹּל הַצְּרוֹת וְהַגְּלוּיוֹת, וְהֵם רוּצִים לַעֲקֹם אֶת הַלֵּב בְּעַת צָרָה כְּאִלוֹ אֶפְסַ תְּקוּהָ, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׂוִיָּה עֲקָר הַצָּרָה הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר מִכָּל הַצְּרוֹת עֲצֻמוֹ, שְׂוִיָּה בְּחִינַת "בְּרִצָּח בְּעֲצֻמוֹתֵי חֶרְפוּנֵי צוּרָרֵי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כֹל הַיּוֹם אִיָּה אֶלְקִיךָ", וְכֹתִיב: "כֹּל הַיּוֹם כְּלַמְתִּי נִגְדִי וְכוּ'". אֲבָל יַעֲקֹב אֲבִינוּ הַמְּשִׁיךְ תְּקוּן זֶה, לְתַן רוּחַ בֵּין עֵדֶר לְעֵדֶר, שֶׁאִפְלוּ בְּעַת צָרָה, חֵם וְשָׁלוֹם, יִסְתַּכְּלוּ עַל הָרוּחַ וְעַל הַהַרְחֵבָה שֶׁהַרְחִיב הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִמּוֹ עַד הַנְּהָ, וְגַם בְּהַצָּרָה בְּעֲצֻמָּה מֵרַחֲיֵב לוֹ כְּנ"ל, וְעַל-יְדֵי-זֶה יוֹכֵל לַצְּעֵק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וַיְהִיָּה נִצּוּל לְגַמְרֵי מִכָּל הַצְּרוֹת בְּחֶסֶדוֹ וּנְפִלְאוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ (קַל):

וַיַּעֲבֵר אֶת-אֶשְׁרֵי-לוֹ

וּפִירֵשׁ רַש"י עֲשָׂה עֲצֻמוֹ כּוּנֶשׁ

(בראשית ל"ב, כ"ג-כ"ד)

כִּי עֲקָר הַגִּישָׁר לְעַבְרָה עָלָיו בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא אֵמֶת, כִּי אֵי-תֵא בְּדַבְרֵי רַבּוֹנוֹ ז"ל (בְּסִימָן מַח לְקוּטֵי תַנְיִנָּא) שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְעַבְרָה בְּזֶה הָעוֹלָם עַל גִּישָׁר צַר, וְהַעֲקָר

שלא יתפחד כלל. ולזכות לזה לעבר על הגשר הצר של זה העולם, הוא עלידי ... אמת כמו שאומרים העולם שעם אמת יכולין לעבר כל העולם, כי עקר הוא האמת, כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת ובו נחתמו שמים וארץ, כמו שכתוב בראשית ברא אלוקים סופי תבות 'אמת', שעל זה עומד כל העולם ומלואו. וכל הבלבולים והמניעות שיש להאדם מעבודת ה', שהעקר הוא מניעות המה, העקר העצה לעבר עליהם הוא אמת, שהוא מורה דרך להאדם לעבר על הכל בבחינת (תהלים מג) שלח אורף ואמתך המה ינחוני וכו'. וכמו שכתוב (תהלים פו): "אהלך באמתך וכו'". כי האמת הוא הגשר דקדשה. בבחינת מה שנאמר ביעקב, שהוא בחינת אמת שעשה עצמו כגשר, זה רמז שהאמת הוא הגשר כנ"ל.

כי יעקב עשה עצמו כגשר להציל את כל אשר לו מפחד הלידה ומפחדו של עשו שהלך לקראתו, שכל זה הוא בחינת כלליות הפחדים והיסורים והמניעות וכו' שיש לאדם מכל השונאים והמעכבים שמתלבש בהם היצר הרע, שהוא בבחינת עשו בידוע. ועל-בן יעקב סמן לבניו שאי אפשר לעבר על כל הפחדים האלה כי אם עלידי אמת, שהוא בחינת יעקב שעשה עצמו כגשר ... שבכח הזה יכולין לעבר בזה העולם כל ימי חייו על הגשר הצר שצריכין לעבר עליו בלי פחד כנ"ל (קלא):

ויותר יעקב לבדו

ודרשו רז"ל שחזר על פכין קטנים ששכח

(בראשית ל"ב, כ"ה)

צריך כל אדם לזהר מאד לשמר ממונו וחפציו כבבת-עין. כי אף-על-פי שהתאות ממון מננה מאד, אף-על-פי-בן אדרבא, מחמת זה גופא שתאות ממון מננה כל-כך ויש סכנה גדולה ועצומה בשיוצא לשוק בשביל פרנסתו, שלא יפל לתאות ממון, אף אף-על-פי-בן הוא מכרח במר-נפשו לצאת לשוק בשביל פרנסה, על-בן זה הממון שכתב הרויח בהשגחתו יתברך, בודאי צריך לשמרו מאד מכל הפסד והזק ואבדה חס ושלום, מאחר שספן נפשו בגשמיות ורוחניות בשביל זה. ומי שפונם בשמירת הממון כראוי, הוא פנם גדול מאד, כמבאר בפנים. ועל-בן חזר יעקב אבינו על פכין קטנים, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: צדיקים חביב עליהם ממונם וכו', וכל זה מחמת הנ"ל (קלב):

ויאבק איש עמו

(בראשית ל"ב, כ"ה)

ואמרו רבותינו ז"ל שהוא שרו של עשו, כי זה ידוע

שכל מלחמתם היה בענין הגליות שהאיש הנ"ל רצה להתגבר להאריך הגליות ורצונו היה להגביר כל כך עד שחס ושלום לא יוכלו לצאת משם, כי מחמת שרואין שקץ הגאלה סתום ונעלם מאד מאד על-בן הם אומרים שיתגברו חס ושלום עד שחס ושלום אפס תקוה, ועקר התגברותם הוא גלות הנפש מה שמתגברים בכל פעם על כל נפש ונפש של ישראל כמו שמתגברים, שמה עקר אריכת הגלות הכללי בידוע. וכבר מבאר שעקר התגברות הקלפות הוא על-ידי העצבות, ולא היה אפשר להתגבר עליהם מחמת הענין שכתבנו לעיל שהא ביהא תליא כל מה שמתגברין בעצבות מתגברין התאות משגל וממון וכעס וכו', וכן להפך כל מה שהתאות מתגברין העצבות מתגבר. וכפי התגברותם אי אפשר לעלות ולעסק בתפלה ותקוניה בראוי לעלות למקום שצריכין לעלות ששם מקור השמחה וכו'. על-בן כמעט אבדנו בענינו לולי ה' עזרתה לנו ששולח לנו בכל דור צדיקי אמת שהם עוסקים בתקוננו ולוחמים עבוננו.

וזה בחינת מלחמת יעקב, שפמנו עקר התחלת קדשת ישראל (קלג):

למה זה תשאל לשמי

(בראשית ל"ב, ל')

וזה (בראשית לב, ל): למה זה תשאל לשמי, כי שמותינו משתנים לפי השליחות שמשתלחין לזה העולם, שהכל בשביל הבחירה שצריך יעקב בחינת אמת לעמד עם האמת שלו כנגד כל הנסיונות והמבוכות שיכולין לבוא על-ידי המלאך שמשם שרש היצר הרע, כי היה שרו של עשו וכו', ועל-בן אי אפשר לידע שמו בברור. אף אף שהוא נקרא ונשתלח צריכין לפנות ולהתקרב לה' יתברך על-ידי האמת ולעמד נגד כל הטעותים וכו' הבאים על-ידי המלאך בבחינת (הושע יב, ה): וישר אל מלאך ויכול לו, כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל (בראשית לב, כה). וזה בחינת (שמות כג, כא): השמר מפניו אל תמר בו, ודרשו רבותינו ז"ל (סנהדרין לה): לשון תמורה, כי שם צריכין לשמר עצמו מאד מאד שלא להמיר ולהחליף חס ושלום השקר באמת, כי הטעותים רבים לאין מספר, כי משם אחיזת עין הדעת טוב ורע בחינת להט החרב המתהפכת, המתהפכת לכמה גונין ושנויים. אבל על-ידי עצם האמת של הצדיק האמת בחינת יעקב בחינת אכן טוב, יכולין לעמד כנגד כלם ולראות הפתחים בכל מקום שהוא ולהתקרב לה' יתברך (קלד):

וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שָׁם

(בראשית ל"ב, ל')

עקר השמחה שהיא החיות של ישראל, הוא על-ידי נקדת האמת שבלב איש הישראלי, שנפשו יודעת מאד קדשת אמונת ישראל שזה כל שמחתנו בחינת אנכי אשמח בה'. וכל אדם כפי מה שהוא אם יזכר את עצמו שאף על פי כן הוא מזרע ישראל, והבדילנו מן התועים בכמה בחינות, יכול לשמח את עצמו בכל מקום שהוא על-ידי זה. ועל-כן עקר השמחה הוא בחינת קדשת יעקב, בחינת יגל יעקב ישמח ישראל, כי יעקב הוא בחינת אמת כידוע, שהוא בחינת נקדת האמת שמשרש בכל אחד מישראל, שעל-ידי זה עקר השמחה. אבל הבעל דבר מתגרה על זה ביותר. ובתחלה מסית את האדם ומחטיאו ומטרירו במרדת הפרנסה וכיצא ומונעו מעבודת ה', ואחר כך הוא מוסיף להתגרות בו בעצבות ומרה שחורה מאד, ובפרט בעת שמתעורר איזה התעוררות דקדשה לעשות איזה דבר שבקדשה, שאז מתגרה בו בעצבות יותר, שזה מזיק מאד להאדם. וזה עקר מלחמת יעקב עם שרו של עשו, שהוא הבעל דבר שרוצה להאריך הגלות מאד על-ידי התגרות העצבות, ויעקב נלחם עמו בכל דור. והנה ביעקב בעצמו שהוא הצדיק האמת בודאי אין להבעל דבר פנגודו שום כח, כי הוא קדוש מאד בפרט בקדשת הברית, ואין להעצבות שעקרו נמשך מפגם הברית שום אחיזה בו, רק עקר המלחמה בעבור יוצאי ירדן יעקב שהם הנפשות הקטנות בחינת רגלין שבהם עקר אחיות העצבות. אך אף על פי כן, הצדיק בגדל כחו מתגבר עליו על-ידי שממשיך השמחה ממקור השמחה שהוא בחינת כתר עליון, ועל-ידי זה יכול לשמח גם הנפשות הנפולות והיורדות והחלושות מאד לרפאותן מצליעתן, עד שתגדל אור השמחה עליהם כל כך עד שיהפכו כל היגון ואנחה לשמחה, שדיקא מתוך עמק חלישותם ופחיתות מדרגתם יתגברו את עצמם ביותר, להחיות את עצמם ולשמח את נפשם בתכלית שלמות השמחה במעט נקדתם הטובה ובקדשת יהדותם. ועל-ידי זה מכניעין את היכלי התמורות כל כך, עד שהם בעצמם מכרחים להתזיר ולהוציא ולהשיב אל הקדשה כל הניצוצות הקדושים שהיו ביניהם. שעל-ידי זה נתגדל קדשת השמחה ביותר, עד שעולין מדרגא לדרגא עד שבאין באמת לתכלית מקור השמחה בחינת ושמחת עולם על ראשם. וזה בחינת מה שיעקב הכריח לשרו של עשו עצמו להודות לו על הברכות (קלה):

וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ יִשְׁלִי רֶבֶב

(בראשית ל"ג, ט')

... עקר קיום העולם על-ידי הצדיק כמו שכתוב: עלמא על מה קאי? על עמוד חד וצדיק שמה נהעולם, על מה הוא עומד? על עמוד אחד, ושמו צדיק. אבל לעמת זה יש בכל דור ודור מתנגדים וחולקים על הצדיק האמת שיניקתם מבחינת הרב דקלפה שהוא בחינת עשו, בחינת המן-עמלק, בחינת יש לי רב, שכל אחד ואחד שאינו חפץ בהאמת לאמתו אומר יש לי רב שבוחר לו רב מי שמוזב בעיניו שאינו יכול להוציאו ממקומו ולהקימו מפילתו, אדרבא, הוא מרחקו מהצדיק שהוא נקדת האמת, כי הוא יונק מבחינת הרב דקלפה, שהם בחינת אלופי עשו רב רבי עשו.

ואלו החולקים ממשיכים הרוח חיים שלהם מהם, דהינו מהרב דסטרא אחרא הנ"ל והוא גדול בשעתו ומצליח מאד, כי נדמה שיש להם כל הגדלה, אבל הוא רק לפי שעה, כי לסוף כלה ונאכד, כי אנשי השם כלא היו וכל החיות שממשיכין להשלים החסרונות שלהם אף-על-פי שנדמה שגשלים החסרון שלהם ברבוי גדול יותר מדאי, אבל הוא רק לשעה קלה, כי תכף ומיד חסר להם יותר ויותר, כי דעת חסרת מה קניית. בנראה בחוש שכל מי שאינו כשר וישר באמת לאמתו הוא רודף כל ימיו אחר פרנסה ועשירות וכל ימיו מלא חסרונות וכל מה שיש לו יותר חסר לו יותר. וכמו שאמרו רבותינו ו"ל: יש לו מנה מבקש מאתים וכו'.

ועל-פי רב חסר לו בפשיטות, כי נדמה לו שמרויח ומרויח ולכסוף בשבא אל החשבון אין בידו מאומה ונשאר בעל-חוב גדול, כמו שכתוב: "לא יחרף רמיה צידו". והוא בבחינת והמשתכר משתכר אל צורר נקוב, ובפרט עתה ששכיח זאת המעשה הרבה בין העשירים שעל-פי רב נשואים בעלי-חובות ואפלו מי שאינו בעל-חוב חסר לו הרבה לפי רבוי הוצאותיו שמנהיג ביתו בכל פעם בגדולות יותר עד שאין מספיק לו כל מה שמרויח וראשו כבד עליו בכל פעם מרבוי החסרונות שלו שנדמה לו שחסר לו מההכרחיות שלו כפי מה שמנהיג עצמו ואת ביתו, וכל זה נראה בחוש למי שבקי קצת בהנהגת העולם שאינם מסתכלים על התכלית באמת לאמתו ואינם מתקרבים לצדיקי אמת, וכל זה מחמת שהמשכת החיות שלהם שהוא בחינת שלמות החסרונות נמשך להם מהרב דקלפה שהוא בעצמו בלו חסרון, כי לבו חסר מכל, כי יניקתם מבחינת מארת חסר, בחינת מארת ה' בבית רשע, בחינת והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה שהם אינם שבעים לעולם מהעשירות שלהם ולעולם חסר להם הרבה וכל זה

ימין על שם הסוף שנתחזר לארץ ישראל ויבנה בית המקדש בחלקו של בנימין ששם מקור השמחה. הינו שיעקב אמר שגם עתה צריכין לקרותו בנימין על שם ארץ ישראל שהוא בחינת שמחה, כי גם עתה בגלות אסור להיות בעצבות רק צריכין לצעק ולבכות ולפרש שיחתו איזה שעה ביום, אבל בכל היום צריכין להיות בשמחה לשמח נפשו בכל דרכי העצות. כי על ידי שמחה עקר הברור מהיכלי התמורות שעל ידי זה דיקא יוצאין מן הגלות כל אחד לפי בחינתו בבחינת כי בשמחה תצאו (קלט):

מראה מקומות

- (קכט) לקוטי הלכות - הלכות ראש חודש ז' - נ"ב
- (קל) לקוטי הלכות - הלכות כלאי בהמה ד' - אות ח' מתוך אוצר היראה - יסורין וישועה - כ"ג
- (קלא) לקוטי הלכות - הלכות תפילין ה' - מ"א
- (קלב) לקוטי הלכות - הלכות אבידה ומציאה ג' - אותיות ט' י' מתוך אוצר היראה - ממון ופרנסה - קס"ה
- (קלג) לקוטי הלכות - הלכות הודאה ו' - כ"ה
- (קלד) לקוטי הלכות - הלכות גניבה ה' - כ"ד
- (קלה) לקוטי הלכות - הלכות ברכת הודאה ו' - אותיות כ"ה כ"ז אוצר היראה - שמחה - י"ד
- (קלו) לקוטי הלכות - הלכות העושה שליח ג' - י'
- (קלז) לקוטי הלכות - הלכות גניבה ב' - ו'
- (קלח) לקוטי הלכות - הלכות גזילה ה' - אות כ"א אוצר היראה - יראה ועבודה - קס"ה
- (קלט) לקוטי הלכות - הודאה ו' - מ"ד

מחמת שיונקים מהרב דקלפה הנ"ל. וזהו והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה המה רעים וכו', שהם הרועים והמנהיגים דסמרא אחרא שהחיות הנמשך מהם להשלים החסרונות הוא בלו בחינת חסרון, לא ידעו שבעה ובנ"ל (קלו):

ביחניני אלקים וכי יש לי כל

(בראשית ל"ג, י"א)

... הינו שנצול מבחינת אין אדם מת וחצי תאותו בידו כי יש לו כל מה שחפץ מאחר שזכה לברכת ה' בחינת שפע כפולה. וכששורה ברכת ה' בכל אשר יש לו בודאי אינו מתאווה יותר כי זה עקר העשירות העולה על כל מיני עשירות שבעולם בבחינת ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסיף עצב עמה, שנצול מבחינת בעצבון תאכלנה מבחינת צער בפלים ביולדה שזה בחינת אין אדם מת וחצי תאותו בידו, כי זכה לברכת ה' בחינת שפע כפולה בנ"ל (קלו):

ואני אתנהלה לאמי

(בראשית ל"ג, י"ג)

... אף על פי שצריכין להיות זריז גדול בעבודתו יתברך, אף על פי כן אי אפשר לרחק את השעה כלל, רק לילך ולהתנהל לאט לאט, בבחינת הפא לטהר מסיעין לו, אומרים לו המתן, וכמו שאמר יעקב אבינו, עליו השלום: "הילדים רבים וכו', ואני אתנהלה לאמי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים וכו'". ויש בזה הרבה לדבר (קלח):

ואביו קרא לו בנימין

(בראשית ל"ה, י"ח)

ועל כן באמת עתה בגלות שנתחבב הבית המקדש, קשה מאד לשמח כי אם בכח הצדיקים שיש להם דעת גדול ונפלא שנחשב כבנין בית המקדש כמו שאמרו רבותינו ז"ל כל מי שיש בו דעה וכו', שהם ממשיכים עלינו שמחה בו יתברך כדי שנוכל להתקיים בגלות המר הזה. ועל כן קראה לו אמו בן אוני, כי רחל מתה אז ונקברה בפרשת דרכים כדי שיוכלו ישראל לבכות על קברה בעת החרבן כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל כן מחמת שרחל אמנו ראתה גדל החרבן שיהיה קדם שגובה לקין האחרון, על כן קראה שמו בן אוני על שם גדל האנינות והבכיה שצריכין בכל לילה לבכות על חרבן בית המקדש. וכן צריך כל אחד לצעק ולבכות הרבה בכל יום על פגמיו שמעפבין בנין בית המקדש שזה בחינת קול ברמה נשמע נהי בכי תמוררים רחל מבכה על בניה וכו'. אבל אביו קרא לו בנימין על שם ארץ ישראל כי יעקב קרא אותו בן

לאחינו כל בית ישראל
הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות
במחיר הקרן
125 ש"ח לסט (5 כרכים)
פרטים והזמנה:
054-8429006 (מאיר)